

De Erfgenamen van Sainte- Bazille

Dominique Lucquedey

De Erfgenamen van Sainte-Bazeille

Dankwoord

‘Dank aan iedereen die mijn eerste kleine roman, De Boodschappers van Marmande, heeft willen lezen. Dank je wel mama en Sylvie voor jullie steun, motivatie en opbouwende kritiek.’

***‘Naast deze aarde [...] bestaat er
een onzichtbare wereld en een rijk
van geesten: die wereld is om ons
heen, want hij is overal.’***

Charlotte Brontë, Jane Eyre

Hoofdstuk 1

De begrafenis van Yve

Abbé Santo loopt naar het graf waarin de kist zojuist is neergelaten.

Hij schraapt zijn keel en zegt met geëmotioneerde stem:

— Mijn lieve Yve, we zullen je allemaal missen, maar vooral ik, mijn dierbare vriendin.

Voor de ogen van onbekenden was je excentriek en bijzonder, maar voor ons die je kenden en van je hielden, was je altijd lief, vrolijk en vrijgevig.

Je stond altijd klaar om ons te helpen.

Hij zwijgt.

Hij haalt diep adem.

Dan veegt hij zijn tranen weg met zijn zakdoek, die hij uit de broekzak onder zijn soutane heeft gehaald.

— Vergeef me, mijn kinderen, mijn genegenheid voor Yve is enorm.

Voor ons was ze een unieke vrouw!

Yve, God zegene je! Amen!

Hij bukt zich, raapt een klein handje aarde op, sluit zijn ogen en strooit het voorzichtig in het graf, op de kist.

Op het gezicht van de abbé is oprechte droefheid te lezen; hij probeert niet opnieuw te huilen.

Met gebogen schouders loopt hij weg en probeert, trouw aan zichzelf, naar de menigte te glimlachen.

Yve en hij kenden elkaar al hun hele leven.

Als kinderen speelden ze altijd samen en in de loop der jaren waren ze heel goede vrienden geworden.

Yve zong al minstens veertig jaar in het koor van de abbé. Elke zondag kwam ze tijdens de mis naar de dorpskerk om er te zingen.

Hoewel ze niet katholiek en ook niet gelovig was, hield ze van de akoestiek van de kerk.

Ze had een prachtige stem die bijna magisch door die oude kerk klonk.

Ze zong als een Keltische zangeres, heel hoog en met groot gemak.

Alleen zij wist met haar stem zo'n sterke emotie over te brengen.

De emotie die ze op haar publiek wist over te brengen, bezorgde iedereen rillingen en kippenvel.

Nu ik weer vlak bij deze kerk ben, kan ik die zachte, melodieuze stem bijna horen en me voorstellen...

Plotseling doet een schelle stem vlak bij me me opschrikken en abrupt uit mijn gedachten terugkeren!

Uit mijn mijmering gerukt laat ik mijn mobiele telefoon vallen.

Met een doffe klap valt hij op het grind van de begraafplaats.

Ik vloek nogal luid wanneer ik de barst in het kleine scherm zie.

De buurvrouw kijkt me vernietigend aan.

Ik raap mijn telefoon op.

Haar blik irriteert me en nu kijk ik haar kwaad aan, waarna zij haar ogen neerslaat.

Zonder zich iets aan te trekken van mijn rouw en verdriet begint ze een monoloog over het weer, over de slechte invloed van mobiele telefoons tegenwoordig, over oma Yve en haar gaven... Die monoloog lijkt maar niet op te houden.

Haar schelle stem dringt zo hard mijn hoofd binnen dat ik er duizelig van word.

Ik kan het schrille geluid dat uit de mond van die oude vrouw komt niet langer verdragen en wil maar één ding: zo snel mogelijk weg.

Ik zucht bij die gedachte, wetend dat ik helaas weinig keuze heb en voor oma moet blijven.

Ik voel me hier alleen, geïsoleerd, midden tussen al die onbekenden.

Jo kon niet komen en van Jeannette, mijn moeder, had ik al jaren niets meer gehoord.

Toch had ik op dit moment alleen willen zijn omdat ik dacht dat ik sterk was, maar nu heb ik daar spijt van, want dat ben ik helemaal niet.

Verdriet is een enorm gewicht, maar het graaft tegelijk een pijnlijke leegte in me.

Ik zet de gedachte aan mijn moeder meteen van me af; ze is het echt niet meer waard.

Het zou alleen maar verspilling zijn van mijn eigen energie aan die vrouw die ons als kleine meisjes heeft verlaten, Jo, mijn zus, en mij.

Jo had vijf jaar geleden weer contact gezocht met onze moeder, of het tenminste geprobeerd, maar ik niet. Ik weigerde. Ik kon haar eenvoudigweg niet vergeven.

Onze vader, Robert, hadden we veel later teruggevonden, vier jaar geleden, of eigenlijk veel te laat.

Uiteindelijk vertelde hij ons de ware achtergrond van dat verdrietige verhaal en waarom hij niet kon komen.

Hij legde uit dat het door Jeannette kwam, die hem manipuleerde en hem en zijn nieuwe gezin bedreigde.

Na weer een poging om ons terug te zien, was ze meerdere keren naar de gendarmerie gegaan om aangifte tegen hem te doen, of naar de school van zijn twee andere kinderen om mijn vader zwart te maken en te zeggen dat hij pedofiel was en dat zijn kinderen bij hem weggehaald moesten worden.

In haar waanzin beseft ze niet eens welke psychische schade ze veroorzaakte.

Ik heb nooit geweten waarom ze hem zo haatte, misschien omdat hij was gestopt haar vluchtgedrag telkens te vergeven en zonder haar een nieuw leven opbouwde.

Hij had beseft hoe giftig hun relatie met haar was.

Door steeds opnieuw de stukken aan elkaar te lijmen, was zijn liefde uitgedoofd en wilde hij nog maar één ding: scheiden.

Omdat zij dat niet kon accepteren, maakte ze zijn leven zwaar. Dat maakt me diep verdrietig, want uit egoïsme verhinderde ze dat hij ons zag.

Ze heeft behoorlijk wat levens kapotgemaakt en veel verdriet om zich heen veroorzaakt.

Natuurlijk heeft papa ons oprecht om vergeving gevraagd omdat hij niet vaker had geprobeerd contact te zoeken. Omdat we het verleden niet konden herschrijven, hebben we hem vergeven.

Hij was zelf ook een slachtoffer.

Langzaam bouwden we een band met hem op.

Hij hertrouwde met Lisette, een schattig klein vrouwtje.

Lisette hield oprecht van ons en had een tweede moeder voor ons kunnen zijn als onze vader niet te vroeg was overleden.

Papa was opgebrand en moe en zijn hart was zwak.

Ook na het overlijden van onze vader zijn we heel hecht gebleven met Lisette en onze halfbroers en halfzussen.

Later wilde Jo zich, net zoals met onze vader, ook met onze moeder verzoenen, maar ze was een te ingewikkeld en te narcistisch persoon.

Het was een lange weg, vol boosheid en bezaaid met de ene teleurstelling na de andere.

Langzaam kwamen ze toch weer dichterbij elkaar en sinds enkele jaren gaat het beter tussen hen.

Ik bleef boos op mijn moeder en wilde het niet proberen.

Ik weigerde een relatie met haar te hebben.

Ik laat mijn blik over de menigte gaan en zie plotseling op de eerste rij een plaats vrijkomen naast een oudere man.

Hij glimlacht naar me en zwaait.

Ik sta op en ga naast hem zitten.

Aan zijn rode ogen te zien, vermoed ik dat hij Yve kende en in zijn blik lees ik al zijn verdriet.

— Dag, mijn kleine Line, ik ben Marcel de postbode. Ik hield ontzettend veel van Yve, weet je.

Ik kijk hem aan en probeer me hem te herinneren, maar het lukt me niet.

Hij merkt mijn ongemak.

— Maak je geen zorgen, het komt later wel terug. Jij was nog een kind, ik ben veranderd en nu ben ik een half seniele oude man, haha.

Zijn lach is prachtig! Luid, met een donkere hik erin.

— Zoals ik al zei, ik had... pfff... ik heb heel sterke gevoelens voor je grootmoeder. We waren al meer dan dertig jaar verliefd op elkaar, weet je...

Zijn stem breekt plotseling, alsof zijn verdriet hem verhindert nog één woord te zeggen.

Ik kijk naar deze oude man, oprecht gebroken door verdriet, en voel een steek in mijn hart.

Ik voel al genegenheid voor hem, alleen al omdat hij zoveel van oma Yve heeft gehouden.

Ik wist niet dat oma een geliefde had, maar door de oprechtheid van deze man kan ik alleen maar concluderen dat ze heel veel van elkaar hielden.

Onze blikken kruisen elkaar en ik voel al zijn verdriet, zijn pijn. Ik ben oprecht ook verdrietig voor hem.

Ik voel de tranen over mijn wangen rollen.

Hij ziet het, slaat zijn ogen neer en gaat verder:

— Yve was geweldig. Ze sprak vaak over jou. Ze vertelde me ook dat jij, net als zij, medium bent.

Ik ook, Line. Ik ben het ook.

Nu ik naast je zit, kan ik het bij jou voelen.

Je trilt van heel sterke energieën.

Je energie is mooi en krachtig.

Ik hoop dat je er goed gebruik van zult maken, net als mijn kleine Yve, mijn dierbare liefde...

De tranen lopen over zijn wangen. Hij snuift zachtjes en enkele minuten blijven we zwijgend zitten, met gebogen hoofden, ieder in ons eigen verdriet.

Ik kijk op en glimlach zwakjes naar hem. Ik weet niet meer wat ik moet zeggen en bied mijn excuses aan.

De abbé wenkt me. Ik sta meteen op en mompel een verontschuldiging.

— Excuseer me, Marcel, ik kom terug. De abbé roept me.

Hij antwoordt zacht:

— Natuurlijk, natuurlijk. Ik houd je plaats vrij als je wilt.

— Ja, dank je Marcel, dat is lief.

Terwijl ik naar de abbé loop, voel ik bij elke stap de vernietigende blikken van mijn buurvrouw en de dames die naast haar zitten in mijn rug.

Wanneer ik langs hun groep loop, hoor ik een oude stem luid zeggen:

— Heks! Rot op!

Ik draai me naar hen om, maar kan niet ontdekken wie het heeft gezegd.

De oude vrouwen hebben allemaal hun hoofd laten zakken om mijn vragende blik te ontwijken.

— Wauw! Bedankt!

— Hebben jullie niet de moed om het recht in mijn gezicht te zeggen?! roep ik luid.

Geschokt en van streek loop ik verder terwijl ik me afvraag waarom ze 'heks' zeggen.

De abbé geeft me een kaars.

— Wil je hem aansteken en voor de kist zetten? We gaan beginnen. Daarna kun je je tekst voorlezen, vraagt hij.

— Natuurlijk, vader. Ik weet niet of ik er nog de kracht voor heb, maar ik ga het proberen. Dank u.

— Maak je geen zorgen. Yve is bij je. Ze zal je hand vasthouden om je te begeleiden en je kracht te geven.

Ik glimlach bij die gedachte, pak het doosje lucifers, steek er één aan en breng de vlam naar de kaars.

Dan voel ik een lichte rilling.

Mijn benen voelen zwak. Ik sta daar voor de microfoon, schuif iets dichterbij, buig mijn hoofd en sluit mijn ogen.

Plotseling voel ik een briesje langs mijn gezicht.

Een golf van geruststellende energie stroomt door me heen en ik voel een hand in de mijne.

Ik kijk naar de abbé en glimlach. Hij begrijpt dat mijn glimlach over ons kleine geheim gaat: oma is er, naast me.

Langzaam voel ik mijn energie terugkomen, de hoofdpijn verdwijnen en haal ik diep adem.

Alsof ik geleid word, begin ik de tekst voor te lezen die ik speciaal voor oma Yve had geschreven.

— Goedemiddag. Voor wie mij niet kent of zich mij niet meer herinnert: ik ben Line, de kleindochter van Yve en de zus van Jo.

We zijn allemaal buiten de kerk van de begraafplaats samengekomen omdat oma geen religieuze ceremonie wilde.

Zoals jullie al weten, was oma een klein, vrij, koppig, luidruchtig vrouwtje, vol energie, excentriek en soms een beetje apart.

Ik kijk op, glimlach naar de menigte en hoor zelfs een paar ingehouden lachjes.

Ik ga verder:

— Ondanks dat alles was oma Yve lief en zacht.

Ik draai me naar Marcel en de abbé en ga verder:

— Ze was oprecht, eerlijk en trouw aan haar vriendschappen en aan haar liefde. Ze had de gaven van een genezeres en helderziende.

Ze maakte drankjes, kruidenmengsels en crèmes en haalde vaak haar gekleurde kaarsen en haar tarotkaarten tevoorschijn om jullie allemaal te helpen.

Nooit heeft ze kwaad gedaan. Ze deed geen voodoo en geen zwarte magie; dat weigerde ze.

Ze wilde haar recepten alleen gebruiken om te genezen of verlichting te brengen.

Ze vroeg er niets voor terug, alleen een bijdrage naar eigen wens.

Voor degenen die dachten haar te beledigen door haar 'de heks' te noemen, heb ik goed nieuws: jullie hadden gelijk. Oma was een witte heks en beoefende al vijfenvijftig jaar Wicca.

Eén ding is zeker: we zullen haar missen!

Oma Yve, ik hou van je.

Dank jullie allemaal dat jullie hier voor haar zijn.

Ik ga weer zitten.

Ik bedenk dat ik er goed aan heb gedaan van plaats te wisselen en hier te komen zitten.

Ik verlang ernaar dat dit afschuwelijke moment van afscheid nemen eindelijk voorbij is, zodat ik hier weg kan.

Het is vandaag zacht en mooi weer en als deze dag niet zo verdrietig was geweest, had ik kunnen zeggen dat het een prachtige dag was.

Een mooie, zachte en zonnige dag aan het begin van de herfst, wanneer het weer twijfelt tussen zon en regen.

Het seizoen waarin de bladeren vallen, de wind onder de deuren hoorbaar wordt, de ochtenden koud en vochtig zijn en 's avonds de haarden worden aangestoken.

Vandaag is het mooi weer.

Daar ben ik oprecht dankbaar voor, want oma had nog één laatste wens.

Ze had de abbé gevraagd geen mis te houden en wilde absoluut niet dat haar kist de kerk in zou gaan.

Ze wilde dat alles op de begraafplaats plaatsvond.

De abbé wilde haar wens graag respecteren.

Hij had iedereen voor de oude kerk op de begraafplaats verzameld.

Buiten op het grote plein waren banken neergezet en grote vazen gevuld met witte bloemen.

Die beslissing maakte de club van oude gelovige dames woedend. Minstens twee weken lang hadden ze hun ongenoegen laten blijken.

Ze waren verontwaardigd, kwamen elke dag bij de abbé klagen en riepen tegen iedereen die het maar wilde horen:

— Laat de duivel haar halen!

— Wat een godslastering!

— De heks wil niet naar God toe!

— Heidin!

— Ze verdient geen begrafenis!

De abbé luisterde al niet meer naar hen.

Hij hield te veel van Yve en respecteerde haar te zeer. Ze mochten denken wat ze wilden: de kist zou de kerk niet binnengaan!